Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 31/07/2020 a les 23:00

La millor primera vegada

Stay Homas va captivar ahir, 30 de juliol, el públic del Grec | En l'estrena en desconfinament van comptar amb les col·laboracions de Ciudad Jara, Lia Kali, Panxo, Sr Wilson i Judit Neddermann

Stay Homas | Xavier Mercadé

El Teatre Grec va ser l'escenari escollit per a la prova de foc en què **Stay Homas** mostrava les seves ?*confination*' fora de la terrassa. Un amfiteatre ple i imponent esperava impacient, durant una llarga mitja hora, que comencés el concert. Els afortunats que van aconseguir entrades abans que s'exhaurissin no es van deixar intimidar per la COVID-19 ni per les mesures de seguretat, i combinant les millors gales estiuenques, que ves a saber si podran tornar a lluir, amb mascaretes de tot tipus, van seure amatents entre les plantes artificials que recobrien els seients del Grec.

Públic de totes les edats, no tan jove com cabria esperar tenint en compte que el trio va triomfar a través de les xarxes, examinava un escenari on s'havia recreat la terrassa del domicili dels músics: cadires i tauletes d'exterior, plantes artificials i uns petits llums al fons guarnien l'escena, amb l'afegit de tots els instruments, casolans i professionals, que es repartien per aquí i per allà. Ben puntuals, a les 22 h, es van apagar els llums del teatre i es va fer aquell silenci que presagia l'inici del concert. Només van caldre tres ombres irreconeixibles travessant l'escenari perquè el públic embogís, amb una celebració de crits i aplaudiments. En Guillem Boltó va dir un nerviós "bona nit" i va comentar la il·lusió que els feia ser-hi. I veient els aplaudiments que van seguir les seves paraules, costa distingir qui estava més il·lusionat amb el primer bolo d'**Stay Homas**: si el trio, o el públic.

"Ta tudo bem" va donar el tret de sortida al concert, amb Rai Benet a la guitarra espanyola, en Klaus Stroink a l'ukelele i en Guillem Boltó colpejant l'emblemàtica galleda del Caprabo, inserit dins

d'una bateria més professional que la que permetia la terrassa cèntrica dels tres amics. "És molt fort!", va exclamar Klaus després dels aplaudiments, "oh my god!", va cridar tot seguit, donant peu a un nou tema: "In the End". I a mitja cançó... aturen i recuperen la conversa anterior, per comentar, en to de broma, que un home del públic no porta mascareta i ni tan sols està cantant. "És de les conegudes!", riu Klaus abans de reprendre la cançó. El tema acaba amb un tendre "I really miss my mom" i uns **Homas** assenyalant les mares, que havien acudit a veure aquell primer concert dels 'nens'.

Stay Homas al Festival Grec Foto: Xavier Mercadé

Si amb aquests *hits* coneguts, les bromes i, bé, la seva música, no s'havien fet prou seu el públic, Guillem Boltó va acabar d'animar els espectadors demanant-los de fer 'palmas' amb la rumbeta del "Confineo III". I va animar el públic, i tant!, però potser la guitarra d'en Rai també es va envalentir una mica més del compte, i va petar una corda, com passa a gairebé tots els grans concerts. Tot i els inconvenients, amb els primers acords de la següent cançó, que segons van explicar els músics, van fer amb un 'tio' de Màlaga que van conèixer per les xarxes, i que no era un altre que **El Kanka**, van aconseguir novament l'entusiame del públic tan aviat com van reconèixer "No estamos mal". **El Kanka** no va poder ser-hi, ni presencialment ni virtualment, però el trio va fer-se-les per mantenir-ne l'esperit imitant quasi a la perfecció la veu del malagueny.

I així, entre bromes, ovacions, i alguns lapsus de memòria amb la lletra, naturals d'un primer concert, a més d'una connexió ja total amb el públic, ens vam anar apropant a l'equador de la vetllada, quan van sorprendre amb la primera col·laboració. Des del País Valencià, va pujar dalt l'escenari Pablo Sánchez (**Ciudad Jara**), fent embogir el públic, per cantar amb el trio "Hasta que amaine". Tot seguit va venir la següent col·laboració: **Lia Kali** i el seu soul, trepitjant fort la tarima amb la seva participació a "Anything at all".

I després de "No hay nada que hacer", que l'auditori va seguir rítmicament picant de mans, els

Homas es van aixecar i es van posar unes ulleres de sol. L'amfiteatre, sense saber ben bé què esperar, es va quedar atònit quan el trio va presentar Panxo (**Zoo**) i es va desfer en aplaudiments i xiulades quan va aparèixer en escena. Sota uns llums blancs pampalluguejant, tots quatre van començar a ballar i rapejar per tot l'escenari, com si d'una *crew* trapera es tractés, al beat de **Sr. Chen** de "Cobeat-19". I la frase de **Panxo**, "no seáis como el rey: no os paséis todas las normas por los genitales", va triomfar sense mesura entre un públic entregat.

Stay Homas al Festival Grec Foto: Xavier Mercadé

Després de "Cumpleaños" i un parell més de bromes, que anaven relaxant tant públic com músics, van aparèixer els vents per primera vegada. Klaus i Guillem van agafar, respectivament, la trompeta i el trombó amb sordines per donar inici a "La primavera llegó". Les col·laboracions que van seguir, tot i que magnífiques, van arribar enllaunades i reproduïdes a través d'un ordinador que manegava en Klaus. Així, com en els vídeos enregistrats a la seva terrassa, van cantar acompanyats per les veus de **Sílvia Pérez Cruz** i **Maria José Llergo** "Ya no puedo más" i "Si puedes, quédate".

Quan va ser el torn de "Del revés", ja tot el Grec ballava: dempeus o asseguts, marcant el ritme i cantant les "long nights". En acabar, Klaus va anunciar que era el moment de la darrera cançó, reconeixent que s'havia oblidat d'avisar-ho abans per suavitzar el cop. Des del públic va arribar un clam categòric: "No!", que expressava el desig comú que la nit no acabés. I així es va iniciar l'últim tema, amb el qual, segons ells, va començar tot: "Confinament II - Stay Homa", que els va donar el nom. La incorporació del trombó d'en Guillem no va ser l'única sorpresa de la cançó, que va incloure també l'aparició de **Sr Wilson**. Tot el públic es va posar en peu per cantar amb ells el "Please stay homa, please stay home". En acabar, després que els músics es retiressin i baxessin de la tarima, l'auditori va cridar repetidament "no n'hi ha prou!", instant-los a tornar.

Després de fer patir durant uns minuts l'auditori, els Homas van tornar a sortir a l'escenari per fer

alguns bisos. Per fi va arribar el moment que molts esperaven: van començar a sentir-se els acords de "Gotta be patient" junt amb l'encoratjament d'en Guillem: "Canteu tothom!!". Dit i fet, els assistents entonaven les primeres notes quan va fer la seva aparició **Judit Nedermann** entre ovacions. Després va arribar "The bright side", que va aconseguir ?brillar' fins que les aclamacions van fer que no poguessin començar amb el darrer tema de la nit i un dels últims que han llençat: "Let it out", en versió *mashup* incloent "I gotta feeling" de **Black Eyed Peas**.

Stay Homas al Festival Grec Foto: Xavier Mercadé

Malgrat els nervis inicials, que ells mateixos van reconèixer, la comoditat, la companyonia i la connexió van planar en el concert, entre ells, i amb el públic. Clar que les taules amb què ja compten dalt de l'escenari, d'anys de recorregut amb els seus respectius grups, ajuden, però el que vam veure ahir va ser més que això. Tres músics ben acoblats, en gran part per ser precisament amics, i com la bona sintonia entre ells s'expandia per tot l'amfiteatre. Un primer concert que desafia els estigmes de la 'primera vegada' i que el trio va superar amb nota. Amb tot plegat, una demostració que **Stay Homas** són el grup del confinament, però no només. Les seves cançons han suportat el desconfinament i, en sentir-se en primera vegada en directe i amb la qualitat que es mereixen, van revolucionar el públic entregat del Grec, que es va desfer en ovacions en acabar el concert.